

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: U.K., narozený dne ..., t. č. ZZC Balková, 331 65 Balková, *zastoupeného*
advokátem JUDr. Petrem Hoškem, sídlem Vysoká 92, 269 01 Rakovník, proti **žalovanému:**
Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o
žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017 č. j. OAM-179/LE-LE05-LE26-PS-
2017 o zajištění cizince,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 4. 4. 2018.

Žalobce v žalobě tvrdil, že dle žalovaného podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se realizaci jeho vyhoštění za účelem nadále setrvat na území České republiky (dále jen „*ČR*“) kvůli získání finančních prostředků nelegální prací. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil celkovou situaci žalobce, když dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce poukázal na rozhodnutí o zajištění žalobce, které

má být podle něho až úplně nejzazším opatřením v případě, kdy nelze uplatnit jiná mírnější opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívající v povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo v povinnosti osobně se hlásit ministerstvu ve stanovené době. Tedy má být nejprve postaveno najisto, že jiná zákonem uložená opatření budou zcela bezúčelná. V daném případě zejména za užití zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Povaha zajištění žalobce má velmi blízko k výkonu trestu odnětí svobody, neboť je rovněž žalobce omezen na svobodu, a to aniž by se dopustil trestného činu. Právě povaha zajištění činí toto nejzazším řešením situace žalobce a mělo by toto řešení být přijímáno pouze v případech, kdy nelze použít jiné řešení. V daném případě podle žalobce lze uložit mírnější opatření, a proto nebyly důvody pro uložení opatření nejpřísnějšího. Podle žalovaného tyto důvody jsou dány na základě předchozího jednání žalobce (údajné vědomé vyhýbání se uloženým povinnostem spočívajícím v opuštění ČR na základě rozhodnutí o vyhoštění). Ani s tímto podle žalobce nelze souhlasit, neboť k těmto důvodům bylo možné přihlédnout až po objasnění důvodů, proč tak žalobce činil. Nelze žalobce diskvalifikovat aplikací toho nejhorsího řešení pouze na základě jeho předchozího údajného chování, když není znám důvod tohoto chování. Jestliže takto žalobce například jednal ve snaze opatřit si prostředky pro léčbu svého syna, nelze mu takové jednání dávat v řízení k tíži. Žalobce doplnil, že bude po případném propuštění dosažitelný na adrese v ... Podle žalobce žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho situaci a nedůvodně rozhodl o zajištění žalobce namísto toho, aby bylo uloženo zvláštní opatření spočívající například v povinnosti hlásit se příslušnému ministerstvu ve stanovené době. K tomu jako důkaz žalobce navrhl výslech žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce byl zajištěn dne 12. 12. 2017 za účelem vyhoštění, když po provedené pobytové kontrole bylo zjištěno, že pobývá v ČR neoprávněně s uloženým správním vyhoštěním na dobu jednoho roku s právní mocí tohoto rozhodnutí dnem 5. 11. 2016 a dnem vykonatelnosti 6. 12. 2017. Žalobce během této lhůty nevycestoval a od 6. 12. 2017 pobýval v ČR neoprávněně a mařil výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z toho důvodu byl zajištěn a umístěn do ZZC za účelem vyhoštění. Následně požádal o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného je z tohoto jednání zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti žalobce nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Proto je nutné vést řízení ve věci mezinárodní ochrany jen za současného omezení jeho osobní svobody. Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen „*NSS*“) ze dne 15. 8. 2008 sp. zn. 5 Azs 24/2008, podle něhož v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že žádost byla účelová. Dále správní orgán poukázal na rozsudek *NSS* ze dne 2. 6. 2016 sp. zn. 7 Azs 55/2016, podle něhož skutečnost případné účelovosti žádosti je speciálním důvodem k zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále správní orgán odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016 sp. zn. 41 Az 17/2016, podle něhož na rozdíl od žalobce soud shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu a účelovou žádostí, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K námitce žalobce, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi vypořádal v napadeném rozhodnutí. O neúčinnosti uplatnění zvláštního opatření

svědčí podle žalovaného nejen naprosté nerespektování právního řádu a uložených povinností žalobcem, ale také jeho zcela účelové jednání.

V replice žalobce zopakoval, že má neopomenutelné právo na aplikaci zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu a teprve poté, co se tato opatření ukážou jako neúčelná, lze ho umístit do ZZC. To, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu teprve po předchozím zadržení, nevylučuje nijak její poskytnutí. Poukázání na vyvratitelnou domněnku o účelovosti podané žádosti žalobce odmítl s tím, že takovýto obecný přístup je podle něho nepřijatelný, když by mělo být postupováno zcela individuálně ke každému z žadatelů a zkoumat jejich příběh a životní situaci, nikoliv jejich žádosti automaticky odsuzovat k neúspěchu. Podle žalobce žalovaný nedostatečně zohlednil životní situaci žalobce a důvody jeho žádosti. Jestliže měl skutečně žalobce obavu o svůj život, nelze tento argument pominout odůvodněním, že se jedná o účelové jednání žalobce.

Součástí správního spisu je rozhodnutí Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy ze dne 5. 11. 2017, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), jímž bylo uloženo správní vyhoštění žalobci na jeden rok a které nabylo téhož dne právní moci a je vykonatelné od 6. 12. 2017. Rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 12. 12. 2017 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že dne 11. 12. 2017 proběhla pobytová kontrola na adrese Praha 4, ul. K., Hotel D., a u žalobce bylo zjištěno, že od 6. 12. 2017 do 11. 12. 2017 je v ČR nelegálně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že při podávání vysvětlení dne 12. 12. 2017 žalobce uváděl, že věděl, že musí vycestovat. Nevycestoval, protože zde musel pracovat, neboť má doma nemocného syna a ten potřebuje drahou léčbu. Žalobce neměl v plánu vycestovat, ale dále zde pracovat. Uváděl, že mu bylo řečeno, že zde občané Uzbekistánu dostávají víza, ale když přijel, tak se to změnilo. Bydlí na ubytovně v uvedené ulici. Uvedl, že dobrovolně nevycestuje.

Žalobci poskytnuta informace podle § 3a písm. a) bod čtvrtý a § 3b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“). Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 15. 12. 2017, v níž uvedl, že má osmnáctiletého syna, který je invalidou, a aby ho vyléčil, vzal si půjčku 32.000 \$ od státu. V případě návratu do země původu mu hrozí zatčení a uvěznění. Momentálně na operaci potřebuje ještě 22.000 \$ a k tomu zde potřebuje pracovat. Jeho děti bydlí s ním ve společném bytě. Každý měsíc platí nájemné 200 \$. Jsou v tísnivé situaci, proto by chtěl požádat o pomoc.

V rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 30. 1. 2018 žalobce doplnil, že přicestoval do České republiky 18. 10. 2017 na české turistické vízum a jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uváděl, že v Uzbekistánu chtěl založit podnik a vzal si na to úvěr. Zastavil kvůli tomu i auto. Poté musel platit úroky z úvěru, ale nevydělával dost a neměl na splácení dluhu, a tak mu zabavili auto i dům. Přišli o všechno. Jeho rodina kvůli tomu bydlí v nájmu. Jeho syn je invalidní. Našli na internetu, že mu může pomoci operace, kterou dělají v Německu, ale stojí 17.000 € anebo v Indii 22.000 \$. Jeho syn je už dospělý, ale žena se o něj pořád musí starat. Žalobce dluží v bance a také se za jeho úvěr zaručili jeho

známí, kteří díky tomu také přišli o svůj majetek, když žalobce nesplácel. Chtěl zde pracovat, vydělávat peníze, aby to mohl splácet. Bojí se, že kdyby se vrátil do Uzbekistánu, mohla by ho zatknout policie, protože banka nebo známí by ho mohli obvinít, že jim nezaplatil. Také by chtěl vydělat na operaci syna.

Dne 30. 1. 2018 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu v jazyce uzbeckém za přítomnosti tlumočníka. Žalobce zde uváděl, že když odjel do České republiky, asi dvakrát za ním domů přišel okrskový policista a ptal se na něho. Lidé, kteří kvůli žalobci přišli o majetek, se zaručili za jeho úvěr, a stejně tak i banka, podali na policii stížnost na žalobce, že jim nezaplatil. Banka navíc tvrdí, že neplatil úvěr a utekl z Uzbekistánu. Tito známí chtějí, aby zaplatil za majetek, o který přišli. Jeho děti trpí, protože bydlí v nájemním bytě a musí platit nájem. Od té doby, co sem přijel, nemohl domů poslat ani korunu, neví, z čeho tam žijí. Navíc potřebují léky pro syna. Odjel kvůli tomu dluhu a nemůže se vrátit, dokud ho nesplatí. Asi před dvěma lety měl problém kvůli sběru bavlny. Když je sklizeň bavlny, stát nutí lidi, aby tam šli pracovat. Žalobce nechtěl jít a ptal se, proč musí jít sbírat bavlnu, když nechce, když má nemocného syna. A oni mu říkali, že je proti státní politice. Žádné důsledky toto nemělo, pouze si žalobce pozval okrskový policista a říkal mu, že se staví proti státní politice a svádí i ostatní ze správné cesty. Žádný postih z toho však neměl. Žádá o udělení mezinárodní ochrany, aby mohl pracovat a vydělávat na splacení dluhu a na zaplacení synovy operace. Kdyby se domů vrátil, určitě by ho zatkli kvůli stížnosti banky a jeho známých. Uváděl, že podle jeho manželky u nich byl okrskový policista a ptal se na žalobce, prý byl žalobce obviněn ze zpronevěry státních prostředků a z podvodu. Žalobce se obával, že mu hrozí, že ho zavřou, nebo mu řeknou, aby zaplatil dluh. Spíš budou chtít, aby zaplatil dluh, a možná mu dají nějakou pokutu. Kdyby nezaplatil, zavřou ho do vězení. Oficiální obvinění mu sděleno nebylo. Jeho syn je invalidní v důsledku autonehody, kdy mu operovali nohu, avšak nemůže na základě toho chodit, pohybuje se pouze na vozíku, operace by to spravila. V Uzbekistánu po nehodě ho operovali špatně. Když ho chtěli operovat znovu a spravit to, nedal žalobce s operací souhlas, protože jim už nevěří. Hledali tedy možnosti ohledně operace v zahraničí, ty jsou však strašně drahé, ale zase by to bylo kvalitní a dalo by se léčbě věřit.

V žalobou napadeného rozhodnutí, se kterým byl žalobce rovněž seznámen v Uzbeckém jazyce, žalovaný konstatoval, že v případě žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, ač mohl žalobce požádat dříve. Žalobce totiž pobýval v ČR od října 2017 a o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení policií a poté, co mu bylo uloženo vyhoštění, tedy přibližně po dvou měsících pobytu v ČR. Během tohoto období se tu mohl volně pohybovat a dostavit se na příslušný orgán PČR nebo přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra a mohl zde požádat o mezinárodní ochranu, možnost v tomto směru měl. Žalobce však požádal, až když byl zadržen a když mu bylo uloženo správní vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky zajištění reálným. Z toho je zřejmé, že ač pobýval v ČR nepřetržitě již dva měsíce, žádost podal až po zajištění, a proto je jeho jednání naprosto účelové. Již v minulosti právní řád ČR narušoval, když pobýval v ČR nelegálně a nerespektoval správní vyhoštění a zde v ČR také neoprávněně pracoval. V průběhu správního řízení, během zajištění a ani ve své žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl nic, z čeho by vyplývalo, že v Uzbekistánu mu hrozí pronásledování či hrozba vážné újmy. Naopak výslovně prohlásil, že

mu v návratu do Uzbekistánu nic nehrozí, že mu nehrozí žádná újma. Jedinou překážkou jeho ve vycestování je skutečnost, že chce v ČR zůstat a vydělat na léčbu syna. V žádosti o pouhé čtyři dny později již tvrdí, že si půjčil peníze od státu a hrozí mu zatčení a uvěznění. Je evidentní, že jde o skutečnost, která mu byla známa již před zajištěním, přesto žádost podal až po zadržení a zajištění. Je tedy zřejmé, že jeho žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat zde pobyt a vyhnout se vyhoštění a zajistit si možnost pokračovat v ČR ve výdělečné činnosti. Z výpovědi v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo nic, co by žalobci nebylo známo již před zajištěním, nebo co by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. V ustanovení § 4 odst. 7 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že bylo prokázáno, že žalobce vědomě neoprávněně pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění a v rozporu s vyhoštěním, neoprávněně bez příslušného povolení zde také vykonával svoji výdělečnou činnost. Proto byl zajištěn s cílem realizace správního vyhoštění. Je zřejmé, že skutečnosti, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu byly známy již před zajištěním, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani z vážné újmy nepocituje a žádost podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. V rámci správního řízení, ani v žádosti o mezinárodní ochranu žádnou obavu z pronásledování či z vážné újmy nezminil, ale následně podal žádost, kde tvrdí, že ve vlasti mu hrozí zatčení a uvěznění. Z postupu žalobce je zřejmé, že aby se vyhnul vyhoštění a mohl v ČR setrvat a pracovat, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce není zde získat ochranu před pronásledováním, jehož se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Bylo také prokázáno, že žalobce se svým povinností spojeným s pobytem na území ČR zcela vědomě vyhýbal, pobýval v ČR bez oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, neoprávněně zde vykonával výdělečnou činnost a nesnažil se svůj pobyt v ČR legalizovat. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření podle zákona o azylu nebylo účinné. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec uplatní své právo a požádá o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření podle žalovaného v dané věci svědčí nejen nerespektování právního řádu a uložených povinností ze strany žalobce, ale také jeho zcela účelové jednání, kdy se mezinárodní ochrany začal domáhat až po zajištění, kdy se vyhoštění stalo reálným. Dokud nenastala tato situace, prohlašoval před policejním orgánem, že vycestuje dobrovolně v nejbližší době sám, a že není nutné jej zajišťovat.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Žalobce v žalobě nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění, v ČR setrvat a získat zde finanční prostředky nelegální prací. Podle žalobce jeho celková situace byla žalovaným nesprávně posouzena, zejména ohledně otázky, zda nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce měl za to, že ho nelze diskvalifikovat z možnosti aplikace mírnějšího řešení pouze za jeho předchozí údajné chování, když není znám důvod, z kterého žalobce jednal. Jestliže takto žalobce jedná například ve snaze opatřit si prostředky na léčbu

svého syna, nelze mu toto jednání dávat k tíži. K tomu žalobce připomněl, že bude po propuštění k dosažení na adrese ubytovny v Praze, kde pobýval před zadržením.

Z tohoto je zřejmé, že žalobní bod směřuje proti nesprávnému posouzení ust. § 47 zákona o azylu v napadeném rozhodnutí. V tomto konkrétním případě je odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je výše shrnuto, patrné, že zajištění účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany mírnějším způsobem nepovažoval žalovaný za dostatečné proto, že žalobce vícekrát nerespektoval právní řád ČR a jednal zcela účelově (mezi důvody patří mj. pobyt bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, nelegální práce v ČR, odlišné výpovědi ohledně ochoty vycestovat v rámci řízení o zajištění a o udělení mezinárodní ochrany). Na tomto závěru nic nemění ani žalobcem tvrzený důvod nelegální práce v ČR – potřeba zaplatit dluhy a léčbu syna. Je proto možné shrnout, že žalovaný se dostatečně vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření namísto zajištění, z odůvodnění rozhodnutí byly jasné seznatelné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Žalovaný tedy dostatečně posoudil, zda jsou dány důvody pro zajištění, a uvedl, proč nepovažuje zvláštní opatření za postačující.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl možnost opakovaně svá stanoviska prezentovat v rámci správních řízení ústně i písemně (podání vysvětlení, pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, písemná žádost o udělení mezinárodní ochrany), neprováděl soud pro nadbytečnost důkaz výsledkem žalobce.

V tomto případě také soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 07. 2017, č. j. 4 Azs 105/2017-24, který uvádí, že „Podle Nejvyššího správního soudu odůvodněný závěr o nezbytnosti stěžovatele zajistit sám z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštních opatření. Pokud žalovaný svůj závěr o nezbytnosti zajištění stěžovatele důkladně odůvodnil, a z jeho rozhodnutí je nadto zjevné, že se byl v omezeném rozsahu, zabýval i možností aplikace zvláštních opatření, neshledal v jeho postupu Nejvyšší správní soud pochybení. Stěžovatel se mylí, pokud uvádí, že mu žalovaný přičítá některé skutečnosti dvakrát. Podle Nejvyššího správního soudu se aplikace institutu zajištění a zvláštních opatření navzájem mohou vylučovat. Proto, pokud je určitá okolnost vyhodnocena jako důvod pro uložení zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení, v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita v prospěch aplikace zvláštních opatření. Žalovaný tedy nepřičítal stěžovateli jednotlivé okolnosti k tíži dvakrát, ale naopak vždy vysvětlil, že určitá skutečnost nasvědčuje nezbytnosti uložení zajištění a zároveň vylučuje aplikaci zvláštních opatření.“

Soud tedy zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr, k němuž žalovaný dospěl. Těmito okolnostmi byly neoprávněný pobyt žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění; nerespektování povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie; nelegální práce v ČR bez povolení; podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy však byly dány důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 9. února 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.